

Sygn. akt IX Ka 833/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szymacha -Zwolińska

Sędziowie: SSO Piotr Kluz

SSR (del.) Łukasz Grylewicz (spr.)

Protokolant: Lidia Calińska

przy udziale Prokuratora Bogumiły Knap

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017r.

sprawy **T. P. (1)**, syna T. i A. z.d. Z., ur (...) w R., oskarżonego o czyn z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt,

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora,

od wyroku **Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie**

z dnia 5 maja 2017r. sygn. akt **IV K 1408/13**

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

3. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn IX Ka 833/17

UZASADNIENIE

T. P. (1) został oskarżony o to, że w dniu 15 lipca 2013 r. w W. na terenie posesji przy ul. (...) strzelając z wiatrówki marki (...) nr (...) uśmiercił kota, tj. o czyn z art. 35 ust 1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy wyrokiem z dnia 5 maja 2017r uniewinnił oskarżonego T. P. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. K. kwotę 1176 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt sześć złotych) plus 23% podatku od towarów i usług tytułem pomocy prawnej, świadczonej oskarżonemu z urzędu. Sąd na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. określił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku na niekorzyść oskarżonego wniósł Prokurator. Prokurator zaskarżył w całości w/w wyrok, zarzucając naruszenie przepisu art. 438 pkt. 3 kpk i art. 427 kpk poprzez błąd w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na bezzasadnym, nie mającym oparcia w materiale dowodowym, a także niezgodnym zasadami doświadczenia życiowego i logiki przyjęciu, iż dowody i ustalone okoliczności, które miały przemawiać za sprawstwem oskarżonego T. P. (2) zawierają sprzeczności i niespójności, iż powołane dowody nie były one kateryczne, a brak możliwości ich weryfikacji poprzez inne wiarygodne dowody uzasadnia uniewinnienie oskarżonego. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wskazując, że apelacja Prokuratora stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowy Sąd pierwszej instancji wnikliwie ocenił wszystkie zebrane w

sprawie dowody, a dokonana ocena pozostaje również w zgodzie z zasadami

prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, która została w sposób obszerny przedstawiona w pisemnych motywach wyroku. Należy dodatkowo stwierdzić, że zeznania świadka A. P. składane w toku całego postępowania istotnie cechuje wewnętrzna niespójność i niekonsekwencja. Należy przykładowo wskazać, że świadek słuchana na rozprawie twierdziła, że nie widziała jak oskarżony strzela do kota, nie słyszała żadnych strzałów, kot w rzeczywistości zaczął się pod siatką (k. 136), podczas gdy świadek w postępowaniu przygotowawczym świadek podała, że widziała, jak oskarżony strzela w kierunku kotów (k. 11). Nie sposób podzielić jednakże twierdzeń Prokuratora, iż Sąd pierwszej instancji nie dążył do wyjaśnienia tych rozbieżności w zeznaniach świadka, ani do ustalenia, czy zeznania świadka, ewentualnie w jakiej części są wiarygodne. Sąd Rejonowy wskazywał na zadawniony konflikt pomiędzy świadkiem a oskarżonym. Należy odnotować, że świadek A. P. słuchana na rozprawie twierdziła, że wezwała Policję, wskazała na syna jako na sprawcę uśmiercenia kota z chęci zemsty na oskarżonym (k. 135). Sąd Rejonowy dopuścił również dowód z opinii sądowo-psychologicznej, a biegły psycholog w sporządzonej opinii (k. 289) wskazywał na obniżoną sprawność procesów poznawczych i pamięci u świadka, podnosił, że zeznania świadka ze względu na deklarowaną chęć zemsty na oskarżonym należy traktować ze znaczną ostrożnością. Mając na uwadze powyższe nie sposób kwestionować stanowiska Sądu pierwszej instancji, że świadek A. P. niewątpliwie mogła mieć osobisty interes w niesłusznym pomówieniu swojego syna o uśmiercenie zwierzęcia. Mając dodatkowo na względzie podnoszoną przez biegłego obniżoną sprawność procesów poznawczych świadka, jak również słaby wzrok, na co świadek powoływał się w trakcie przesłuchania przed Sądem, nie można katerycznie stwierdzić, że świadek mogła widzieć i widziała, jak oskarżony strzela z wiatrówki w kierunku kotów. Biorąc pod uwagę to, że świadek składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kierowała się chęcią zemsty na oskarżonym za to, że oskarżony utrudniał jej dostęp do dzieci (k. 135), nie można wykluczyć, że świadek słysząc oddawane strzały, oskarżyła swojego syna o ich oddanie, w rzeczywistości zaś świadek nie widziała, kto oddał strzały. Wersja taka jawi się jako prawdopodobna w świetle ujawnionych przez świadka problemów ze wzrokiem oraz w świetle tego, że świadek od początku twierdziła, że nie widziała wiatrówki. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że wprawdzie oskarżony przyznał, iż strzelał z przedmiotowej wiatrówki, tym nie mniej nie ulega wątpliwości, że dostęp do wiatrówki miały jeszcze inne osoby, które również z niej strzelały, zarówno bowiem syn oskarżonego N. P. jak też i siostrzeniec oskarżonego strzelali z wiatrówki (wyjaśnienia

oskarżonego k. 118, zeznania świadka N. P. k. 122). Trzeba odnotować, że wskazani w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku świadkowie potwierdzili dodatkowo, że niektórzy spośród sąsiadków strzelali w kierunku bezdomnych kotów znajdujących się na posesji zajmowanej przez A. P.. Wbrew stanowisku oskarżyciela publicznego nie sposób podważyć również stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż opinia biegłego z zakresu broni, amunicji i balistyki nie jest kateryczna, przy czym w niniejszej sprawie z przyczyn obiektywnych (brak wystracającego materiału badawczego) nie było możliwości uzyskania opinii katerycznej i chociaż istotnie nie ustalono, aby inne osoby (np. z sąsiedztwa oskarżonego) dysponowały podobną wiatrówką, to nie można na podstawie opisanej opinii poczynić katerycznych wniosków co do tego, że z tej właśnie wiatrówki uśmiercono zwierzę. Sąd pierwszej instancji zasadnie wskazywał także na pewne wątpliwości odnośnie czasu śmierci kota, jakie wynikają z opinii biegłego

z zakresu patomorfologu zwierząt. Należy podkreślić, że jakkolwiek opinie biegłego z zakresu broni, amunicji i balistyki oraz opinia biegłego z zakresu patomorfologii zwierząt uprawdopodobniły, iż do śmierci zwierzęcia doszło w wyniku postrzału z wiatrówki, to opinie te nie pozwoliły stwierdzić w sposób pewny, ani graniczący z pewnością, że do śmierci zwierzęcia doszło w wyniku postrzału z wiatrówki będącej w posiadaniu oskarżonego, a mając na względzie niekonsekwentne, sprzeczne zeznania A. P., które były kwestionowane przez biegłego psychologa, nie było też wystarczających podstaw, aby przypisać oskarżonemu uśmiercenie kota.

Podsumowując należy stwierdzić, że stanowisko Sądu pierwszej instancji, który odmówił wiary zeznaniom świadka A. P. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, jak również ocenił, że pozostałe zebrane w sprawie dowody nie stanowią wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzuczonego czynu, należy uznać za stanowisko swobodne w rozumieniu art. 7 kpk, Sąd pierwszej instancji uwzględnił bowiem wszystkie przeprowadzone dowody, a poczynione ustalenia nie przeczą zasadom prawidłowego rozumowania ani wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd nie dopatrył się uchybień Sądu pierwszej instancji, które podlegałyby uwzględnieniu

niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. H. K. kwotę 360 zł. + VAT

tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz oskarżonego w

postępowaniu odwoławczym.